

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Hany Pipkové v právní věci **žalobce Ing. V. H., CSc.,** zastoupeného JUDr. Alešem Janů, advokátem se sídlem v Táboře, Čelkovická 445, proti **žalovanému Městu Bechyně, Radě města Bechyně, se sídlem v Bechyni, T. G. Masaryka 2**, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 Ca 132/2003 - 26 ze dne 19. 11. 2003,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 Ca 132/2003 - 26 ze dne 19. 11. 2003 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č.j. 341/2003/RM 2 ze dne 28. 4. 2003. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a Občanského sdružení P. B., se sídlem v B., P. 372 a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Bechyně (dále též „městský úřad“) č. j. 341/2003/MaP I. ze dne 9. 4. 2003, kterým bylo žadatelům odepřeno poskytnutí informací o konkrétních částkách vyplacených konkrétním, jmenovitě uvedeným uvolněným členům zastupitelstva města Bechyně z veřejného rozpočtu v roce 2002. Krajský soud ve svém rozsudku poukázal na dikci zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), mj. na znění ust. § 2 odst. 3 tohoto zákona, podle něhož se zákon nevztahuje na poskytování osobních údajů a informací. Uvedený zákon tak podle soudu výslovně některé údaje před zveřejněním chrání. Dále soud odkázal na svůj předchozí rozsudek v uvedené věci č.j. 10 Ca 243/2001 ze dne 7. 11. 2001, kterým sice

rozhodnutí žalovaného pro procesní vady zrušil, ve kterém však zároveň vyslovil závazný právní názor ve vztahu k poskytnutí informace o výši částky, která je vyplacena všem uvolněným členům zastupitelstva. Podle tohoto názoru lze takovou informaci poskytnout pouze v souhrnu, aniž by byla konkretizována jmenovitě částka, neboť bližší identifikaci brání skutečnost, že je nezbytné šetřit údaje chráněné zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 101/2000 Sb.“). Taková informace by svým obsahem a cílem mohla objektivně narušit či ohrozit práva chráněná ust. § 11 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) i Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Žalovaný se podle soudu v novém rozhodnutí řídil právním názorem soudu, když posoudil, že stěžovatelem požadovaná konkrétní informace se týká zcela konkrétních uvolněných členů zastupitelstva a jako taková představuje osobní údaj, a proto nelze žádosti vyhovět. Soud se tak ztotožnil se závěry městského úřadu i žalovaného. Soud dále uvedl, že požadovaná informace se týkala sdělení výše odměny uvolněnému funkcionáři, a taková informace je nepochybně osobním údajem, byť je tato odměna pobírána z městského rozpočtu. Rozhodnutím žalovaného nebylo zkráceno právo stěžovatele na svobodný přístup k informacím, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou. Návrh stěžovatele, aby mu byl poskytnut alespoň seznam konkrétně a jednotlivě, leč nikoliv jmenovitě uvedených částek u starosty a jeho zástupce podle soudu v podstatě představoval konkretizaci požadovaných údajů, a proto ani takovému návrhu nelze vyhovět. Tento požadavek nelze podřadit pod ust. § 5 odst. 5 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., podle kterého správce může zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, jestliže provádí zpracování stanovené zvláštním zákonem., neboť za takový zvláštní zákon nelze považovat zákon č. 106/1999 Sb. Požadavek stěžovatele neodůvodňuje ani skutečnost, že je občanem obce. K tomuto závěru dospěl krajský soud s přihlédnutím k obsahu zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 128/2000 Sb.“), který ve svém ust. § 76 stanoví, že odměna členům zastupitelstva se posuzuje jako plat zaměstnanců obce v pracovním poměru a řídí se právními předpisy upravujícími platové poměry zaměstnanců obcí a zákoníkem práce. Výše platu je podle soudu osobním údajem a nelze ji sdělovat. Právě pro skutečnost, že odměna uvolněným funkcionářům nahrazuje jejich plat a ten se stanoví v souladu s dalšími předpisy, je třeba těmto údajům zachovávat ochranu, přestože se jedná o veřejné funkcionáře. Dále soud odkázal na ust. § 16 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., které upravuje některá kontrolní práva občana obce ve vztahu k činnosti obce. Soud se neztotožnil s názorem stěžovatele, že v daném případě dochází ke střetu dvou základních práv realizovaných dvěma zákonnými normami sledujícími dva odlišné cíle. Stěžovatel má podle soudu právo na poskytnutí informací, ovšem takových, která nenaruší či neohrozí práva chráněná ust. § 11 občanského zákoníku a Listiny, neboť nelze zveřejňovat údaje chráněné zákonem č. 101/2000 Sb. Chrání-li zákon některé údaje právě pro okolnost, že se jedná o údaje osobní, nelze z této skutečnosti dovozovat střet zájmů. Soud uzavírá, že údaj o výši odměny uvolněného funkcionáře obecního úřadu je osobním údajem, a proto takový údaj podléhá ochraně. Žádný právní předpis nestanoví zaměstnavateli povinnost zveřejňovat údaje o platech nebo odměnách a tyto údaje je naopak možné zpracovávat v souladu s ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. pouze za účelem, k němuž byly shromážděny, což je výpočet a evidence platů zaměstnanců a odměn zastupitelů. Vzhledem k těmto důvodům krajský soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatňuje důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem. Tvrdí, že byl napadeným rozsudkem zkrácen na svém právu na svobodný přístup

k informacím zaručeném v čl. 17 Listiny, v zákoně č. 106/1999 Sb. a v zákoně č. 128/2000 Sb. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že v daném případě má být aplikován zákon č. 101/2000 Sb. a zpochybňuje, že požadované sdělení o výši odměn je automaticky osobním údajem subjektu údajů ve smyslu tohoto zákona. Sdělení výše odměny pobírané z městského rozpočtu ve formě jednotlivě rozepsaných částek, aniž by bylo uvedeno do souvislosti s jménem a příjmením subjektu údajů, neumožňuje podle stěžovatele identifikaci jejich příjemců a není tedy podle něj osobním údajem. Pokud by tedy bylo vůbec nutno tuto široce pojímanou ochranu osobních údajů aplikovat, bylo by na místě anonymizovat jména a příjmení subjektů údajů postupem podle ust. § 12 zákona č. 101/2000 Sb. a poskytnout alespoň požadovaný seznam konkrétně a jednotlivě, leč nikoliv jmenovitě uvedených částek vyplacených blíže neurčeným uvolněným zastupitelům z rozpočtu města Bechyně v roce 2002. Takové informace by nebyly osobními údaji a jejich poskytnutí podle stěžovatele nebrání žádné ustanovení zákona. Touto možností se podle stěžovatele soud v rozsudku vůbec nezabýval, ačkoliv ji uváděl již v žalobě. Dále napadá názor, že zákon č. 101/2000 Sb. se vůbec nevztahuje na plnění povinnosti povinného subjektu poskytovat informace podle zákona č. 106/1999 Sb. Odkazuje přitom na ust. § 11 odst. 7 zákona č. 101/2000 Sb., kde je výslovně odkázáno jako na zvláštní zákon právě na zákon č. 106/1999 Sb. Podle stěžovatele se soud nezabýval ani touto skutečností, přestože byla uvedena i v žalobě. Dále stěžovatel dovozuje své právo na poskytnutí požadovaných informací ze skutečnosti, že je občanem obce Bechyně, a je tak podle ust. § 1 zákona č. 128/2000 Sb. personální podstatou obce, která naopak není ničím jiným než územním společenstvím občanů. Považuje za nepřípadné, aby mu za této situace bylo utajováno cokoliv z rozpočtu obce, který sám v rámci daňového a poplatkového systému spoluvytváří a v rámci demokratického zřízení o jeho použití rozhoduje. Na tom podle něj nic nemění skutečnost, že na některé výdaje z veřejného rozpočtu se nahlíží jako na plat. Konečně stěžovatel dovozuje, že případnou konkurenci dvou základních práv realizovaných dvěmi zákonnými normami sledujícími dva odlišné cíle je na místě vyřešit za použití teorie vážení zájmů a zkoumat, jaké přínosy a jaká negativa s sebou nese ta či ona přednost jednomu ze základních práv. Stěžovatel je přitom přesvědčen, že poskytnutí jim požadovaných informací s sebou nenese prakticky žádná negativa ani vůči obci jako celku, ani vůči subjektům údajů. Naopak odepírání těchto informací s sebou podle něj nese snižování transparentnosti vynakládání veřejných prostředků, a s tím logicky snižování důvěry v demokratický systém. I zde stěžovatel zároveň namítá, že těmito argumenty se soud ve svém rozsudku nezabýval, ačkoliv byly uvedeny již v žalobě, a odbyl je paušálním tvrzením, že o žádný střet základních práv nejde, neboť právo na přístup k informacím je omezeno zákonem. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odmítl argumenty stěžovatele a podrobněji se zabýval možností poskytnout anonymizované údaje. Poskytnutí takových údajů by znamenalo poskytnutí konkretizovaných informací, neboť stěžovatel by dostal seznam dvou částek, z nichž jedna by představovala konkrétní roční odměnu starosty a druhá konkrétní roční odměnu místostarosty, přičemž ovšem informace o tom, kdo je starostou a místostarostou je všeobecně známá. Proto podle žalovaného ani tomuto návrhu nelze vyhovět.

Ze správního i soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel jak v odvolání proti rozhodnutí městského úřadu, tak v žalobě proti rozhodnutí žalovaného uplatnil mj. námitku, obsahově totožnou s námitkou uplatněnou v kasační stížnosti, v rámci níž se alternativně dovolává možnosti anonymizovat jména a příjmení subjektů údajů

a poskytnout alespoň požadovaný seznam konkrétně a jednotlivě, leč nikoli jmenovitě uvedených částek vyplacených blíže neurčeným uvolněným zastupitelům. Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se touto žádostí žalovaný zabýval, nicméně požadavek anonymizování údajů o jménu a příjmení subjektů údajů považoval za lichý, přičemž argumentoval tím, že jména starosty a místostarosty jsou obecně známa.

Podle čl. 10 odst. 2 Listiny má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Podle čl. 17 odst. 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odst. 4 stejného článku lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení této povinnosti stanoví podle stejného ustanovení zákon.

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány a orgány územní samosprávy a veřejné instituce hospodařící a veřejnými prostředky. Podle ust. § 2 odst. 3 se tento zákon nevztahuje na poskytování osobních informací podle zvláštního právního předpisu. V poznámce pod čarou k tomuto ustanovení je uveden mj. odkaz na zákon č. 101/2000 Sb. Podle ust. § 1 zákona č. 101/2000 Sb. upravuje tento zákon ochranu osobních údajů o fyzických osobách, práva a povinnosti při zpracování těchto údajů a stanoví podmínky, za nichž se uskutečňuje jejich předávání do jiných států. Podle ust. § 4 písm. a) cit. zákona se osobním údajem pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv údaj týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se přitom považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze na základě jednoho či více osobních údajů přímo či nepřímo zjistit jeho identitu. O osobní údaj se přitom nejedná, pokud je třeba ke zjištění identity subjektu údajů nepřiměřené množství času, úsilí či materiálních prostředků. Podle ust. § 4 písm. c) cit. zákona se anonymním údajem rozumí takový údaj, který buď v původním tvaru nebo po provedeném zpracování nelze vztáhnout k určenému nebo určitelnému subjektu údajů. Zpracování osobních údajů se přitom v souladu s ust. § 4 písm. e) stejného zákona rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace osobních údajů. Podle ust. § 5 odst. 2 cit. zákona může správce daně zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů, nestanoví-li tento zákon jinak.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel se v kasační stížnosti domáhá zejména existence důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s .ř. s., tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Tuto vadu spatřuje stěžovatel ve skutečnosti, že soud nesprávně posoudil vztah zákona č. 106/1999 Sb. a 101/2000 Sb., resp. že soud přijal nesprávný závěr o nemožnosti poskytnout požadované údaje z důvodu ochrany osobních údajů. Nejvyšší správní soud vyšel při posouzení důvodnosti této stížnostní námitky z následujících úvah.

V daném případě stěžovatel učinil úkon směrem k realizaci svého právo na informace, jež je zakotveno v čl. 17 Listiny. Jak vyplývá ze znění odstavce 4 tohoto článku, právo vyhledávat a šířit informace může být omezeno zákonem v případech tam uvedených, je-li to v demokratické společnosti potřebné mj. pro ochranu práv a svobod druhých. V daném případě tomuto ústavně zaručenému právu odpovídá rovněž ústavně zakotvená povinnost státních orgánů a orgánů veřejné samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, což vyplývá z čl. 17 odst. 5 Listiny. Přitom obě tato ustanovení nestipulují právo či povinnost jako absolutní, nýbrž předpokládají, že k jejich provedení bude přijata zákonná úprava, která jednak stanoví podmínky a provedení povinnosti orgánů veřejné správy informovat o své činnosti, jednak případně stanoví omezení svobody vyhledávat a šířit informace, a to za předpokladu, je-li toho v demokratické společnosti třeba. Takovou zákonnou úpravo přijatou k provedení uvedených ustanovení Listiny je zákon č. 106/1999 Sb. Ten, jak vyplývá z jeho ust. § 1, upravuje podmínky práva svobodného přístupu k informacím a stanoví základní podmínky, za nichž jsou informace poskytovány. Nejvyšší správní soud má přitom za nepochybné, že jak žalovaný, tak městský úřad jsou subjekty povinnými poskytovat informace podle tohoto zákona ve smyslu vymezení tohoto pojmu uvedeného v ust. § 2 odst. 1 cit. zákona. Z působnosti zákona je však v jeho ust. § 2 odst. 3 vyloučeno poskytování osobních údajů a informací podle zvláštního předpisu. I když odkaz na zákon č. 101/2000 Sb. je proveden pouze ve formě poznámky pod čarou, která nemá normativní význam, považuje Nejvyšší správní soud za nepochybné, že oním zvláštním zákonem ve smyslu cit. ustanovení je právě zákon č. 101/2000 Sb., neboť v jeho případě jde o základní zákonnou normu, která upravuje ochranu osobních údajů a nakládání s nimi (resp. slovy tohoto zákona jejich zpracování). Jestliže se pak zákon č. 106/1999 Sb. nevztahuje na poskytování osobních údajů, pak povinné osoby nemají povinnost, resp. nejsou oprávněny takové údaje podle tohoto zákona poskytovat. Proto základním předmětem právního posouzení v dané věci je, jak ostatně správně vyplývá z napadeného rozsudku, skutečnost, zda stěžovatelem požadované informace splňují znaky osobních údajů chráněných zákonem č. 101/2000 Sb. Stěžovatel požadoval po městském úřadu a poté v rámci řízení o odvolání proti zamítavému rozhodnutí po žalovaném sdělení údajů o výši konkrétních částek vyplacených konkrétním, jmenovitě uvedeným uvolněným členům zastupitelstva města Bechyně z veřejného rozpočtu v roce 2002. Definice osobního údaje je uvedena v ust. § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. Z této definice vyplývají následující podmínky, které musejí být splněny, aby určitá informace byla osobním údajem ve smyslu cit. zákona: údaj se musí týkat určeného nebo určitelného subjektu údajů, přičemž tato podmínka je splněna, jestliže lze na základě jednoho či více osobních údajů zjistit přímo nebo nepřímo jeho identitu; o osobní údaj se naopak nejedná, pokud je ke zjištění identity subjektu údajů třeba nepřiměřené množství času, úsilí či materiálních prostředků. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem žalovaného i krajského soudu, že informace prvotně požadované stěžovatelem ohledně konkrétní výše odměn vyplacených konkrétním osobám z městského rozpočtu představují osobní údaje, a to konkrétně osobní údaje popisného charakteru vypovídající o majetkových poměrech subjektů údajů. V případě, že by městský úřad, popř. žalovaný poskytl požadované informace a v rozsahu požadovaném stěžovatelem, tj. seznam částek odměn vyplacených v roce 2002 konkrétním uvolněným členům zastupitelstva, bylo by jednoznačně možné identifikovat subjekt údajů, neboť jeho jméno a příjmení, popř. funkce by byly přímo uvedeny u konkrétní částky. Lze rovněž souhlasit se závěrem žalovaného, že o osobní údaj by šlo i v případě, kdy by byly u jednotlivých částek uvedeny pouze funkce jejich příjemců a nikoliv již konkrétní jména osob zastávajících funkci, neboť identita subjektů údajů by v daném případě byla určitelná nepřímo, z jiných veřejně dostupných zdrojů. Vzhledem k tomu, že takto formulovaná žádost je žádostí o poskytnutí

osobních údajů, je jejich poskytování vyloučeno z režimu zákona č. 106/1999 Sb. a naopak k jejich zveřejnění nebo poskytnutí, které je zpracováním, je třeba souhlasu subjektu údajů [§ 5 odst. 2 ve spojení s § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb.]. Proto v rozsahu původní žádosti bylo její odmítnutí ze strany městského úřadu v souladu se zákonem, a krajský soud danou právní otázku ve vztahu k předmětu původní žádosti posoudil správně.

Podle další námitky se soud mýlí, tvrdí-li, že se zákon č. 101/2000 Sb. vůbec nevztahuje na plnění povinnosti povinného subjektu poskytovat informace podle zákona č. 106/1999 Sb. Možnost zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů je podle stěžovatele dána i v případě, kdy tak stanoví zvláštní zákon [§ 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb.] a § 11 odst. 7 zákona č. 101/2000 Sb. obsahuje výslovný odkaz na zákon č. 106/1999 Sb. Z dikce tohoto ustanovení však dle Nejvyššího soudu jasně vyplývá, že jeho cílem je vyloučit aplikaci předchozích odstavců na případy, kdy je požadována informace ze strany subjektu údajů podle zákona č. 106/1999 Sb. Vzhledem k tomu, že subjektem údajů jsou v daném případě osoby – příjemci odměn a nikoliv stěžovatel, toto ustanovení nic nemění na obecném vztahu zákona č. 106/1999 Sb. a zákona č. 101/2000 Sb., tj. že se prvně jmenovaný zákon nepoužije na poskytnutí osobních údajů podle zákona uvedeného na druhém místě (§ 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.). Krajský soud posoudil právní otázku vzájemného vztahu uvedených právních předpisů v souladu se zákonem, a tudíž nelze ani přisvědčit námitce stěžovatele, že se krajský soud touto otázkou nezabýval, ačkoliv byla řádně namítnuta v žalobě.

Stěžovatel dále namítá, že jeho právo na požadované informace vyplývá ze zákona č. 101/2000 Sb., avšak kromě odkazu na ust. § 1 tohoto zákona, ze kterého dovozuje, že je personální podstatou obce, neuvádí konkrétní ustanovení, které by výslovně jeho právo zakotvilo. Nejvyšší správní soud se tu ztotožňuje s posouzením této právní otázky krajským soudem. V ust. § 16 odst. 2 cit. zákona jsou vypočtena jednotlivá práva občanů obce ve vztahu k obci a obecním orgánům. Mezi těmito právy však není žádné, které by výslovně stanovilo právo na poskytnutí veškerých informací ohledně činnosti obce a jejich orgánů, a to přesto, že se občan obce může vyjadřovat na zasedání zastupitelstva, k návrhu rozpočtu obce nebo nahlížet od rozpočtu obce a do závěrečného účtu obce, do usnesení a zápisů z jednání zastupitelstva obce, do usnesení rady obce, výborů zastupitelstva obce a komisí rady obce a pořizovat si z nich výpisy [§ 16 odst. 2 písm. c), d) a e) cit. zákona]. To však neznamená, že by občan obce neměl právo požadovat po orgánech obce i další informace, avšak v takovém případě je třeba postupovat podle obecného zákona o svobodném přístupu k informacím, tj. podle zákona č. 106/1999 Sb., neboť orgány obce jsou povinnými subjekty ve smyslu tohoto zákona. Jak však bylo opakovaně uvedeno, cit. zákon se na poskytování osobních údajů, o jejichž sdělení stěžovatel v původní žádosti usiloval, nevztahuje.

Nejvyšší správní soud má rovněž v souladu se závěry krajského osudu zato, že v dané věci nedochází, jak je o tom přesvědčen stěžovatel, ke střetu dvou ústavně garantovaných práv, který je třeba vyřešit teorií vážení zájmů. Vztah obou práv, tj. práva na ochranu osobnosti a práva na informace, vyplývá přímo ze znění čl. 10 a 17 Listiny a zákonů tato práva provádějících. Zatímco v čl. 17 odst. 4 Listiny je uvedeno, že právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, čl. 10 odst. 2 stanoví, že každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Na základě oprávnění uvedeného v čl. 17 odst. 4 Listiny byl v ust. § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. omezen jinak volný přístup k informacím o činnosti státních orgánů, orgánů veřejné samosprávy a veřejných institucí hospodařících s veřejnými prostředky

podle tohoto zákona v případech, kdy jde o poskytování osobních údajů a informací podle zvláštního právního předpisu (mj. zákona č. 101/2000 Sb.). Krajský soud správně uzavřel, že právo na svobodný přístup k informacím je zde omezeno zákonem, přičemž Nejvyšší správní soud dodává, že způsobem, který je podle jeho názoru ústavně konformní, neboť se opírá o výslovné oprávnění uvedené v čl. 17 odst. 4 Listiny. Proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil této námitce, ani s tím spojené námitce, že se krajský soud touto otázkou nezabýval, ačkoliv byla namítnuta již v žalobě.

Nejvyšší správní soud se však musel zabývat i další námitkou obsaženou v kasační stížnosti. Stěžovatel totiž uvádí, že v případě, že by ochrana osobních údajů byla pojata takto, podle jeho názoru, široce, bylo namístě anonymizovat jména a příjmení subjektů údajů a poskytnout alespoň požadovaný seznam konkrétně a jednotlivě uvedených částek, u nichž by nebyly uvedeni jejich příjemci, resp. příjemci z řad uvolněných zastupitelů by nebyli blíže určeni. Stěžovatel uvádí, že takto upravené informace by již nebyly osobními údaji a jejich poskytnutí by podle něj nebránilo žádné ustanovení zákona. Těžiště námitky pak spočívá v tom, že se krajský soud touto variantou nezabýval, ačkoliv byla žalobcem uvedena již v žalobě. Z obsahu kasační stížnosti tak Nejvyšší správní soud zjistil, že vedle explicitně uvedeného stížnostního důvodu dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatel dovozuje rovněž existenci stížnostního důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Po prostudování soudního i správního spisu Nejvyšší správní soud této námitce stěžovatele přisvědčil. Z odvolání proti rozhodnutí městského úřadu, kterým byla zamítnuta původní žádost, totiž zjistil, že stěžovatel v tomto podání alternativně modifikoval svou žádost tak, aby mu byly případně poskytnuty požadované informace v anonymizované podobě, tj. bez bližší identifikace příjemců odměny, tj. bez uvedení jména a příjmení. V této doplněné žádosti již nepožadoval, aby u sdělené informace byla uvedena funkce příjemce (viz užitá formulace „blíže neurčeným uvolněným funkcionářům“). Krajský soud se ve svém rozsudku se stejně formulovanou námitkou obsaženou v žalobě proti rozhodnutí žalovaného nevypořádal. Za vypořádání nelze považovat argument, že jména starosty a místostarosty jsou známa, neboť stěžovatel v žádosti, jak již bylo uvedeno výše, resp. v žalobní námitce identifikaci zastávané funkce u vyplacených odměn nepožadoval. Krajský soud neuvedl, zda se v případě takto upravených informací jedná o osobní údaje ve smyslu ust. § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., zejména pokud jde o splnění požadavku určitosti nebo určitelnosti subjektů údajů, a zda tedy odepření poskytnutí takto upravených informací je v souladu se zákonem. Vzhledem k tomu, že se krajský soud ve svém rozsudku nevypořádal řádně se všemi žalobními námitkami stěžovatele, má Nejvyšší správní soud zato, že řízení před soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud proto shledal naplnění kasačního důvodu uvedeného v ust. § 103, odst. 1 písm. d) s. ř. s., jehož existenci je navíc povinen podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. zjišťovat i z úřední povinnosti, kasační stížností napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí se krajský soud musí vypořádat se všemi v žalobě řádným způsobem uplatněnými námitkami, zejména s otázkou, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když odepřel poskytnutí informací o konkrétně a jednotlivě uvedených částkách vyplacených blíže neidentifikovaným uvolněným členům zastupitelstva z rozpočtu města Bechyně v roce 2002. Při tom musí zejména posoudit, zda taková informace, pokud by neobsahovala údaje o jménech, příjmeních ani funkcích příjemců odměny,

splňuje definiční znaky osobního údaje ve smyslu ust. § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., a zda se tedy i na poskytnutí této informace zákon č. 106/1999 Sb. nevztahuje.

V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud v Českých Budějovicích podle § 110 odst. 2 s. ř. s. i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 10. srpna 2004

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu